

Н. Станевъ.

Помощта на българитѣ въ руско-турската война презъ 1877—1878 г.

Народнитѣ злочестини.

Презъ пролѣтѣта 1876 г. българитѣ се бунтуваха противъ нетърпимото турско иго. Въ Родопитѣ, въ Срѣдна гора и отъ дветѣ страни на Стара планина се лѣеше българска кръвъ. Градове и села горѣха, народътъ гинѣше. Жени, деца и старци скитаха немили недраги изъ горитѣ голи, боси, гладни, треперещи отъ студъ. Злочести деца, изгубили родителитѣ си, бѣгатъ, безъ да знаятъ на кжде да се скриятъ отъ ножа на башибозуцитѣ. Нѣкои по-сърдечни и милостиви хора ги прибираха, стопляха и нахранваха ги, па ги и криеха нѣколко време, докато турцитѣ заминатъ; други страхливи, прости, а може би и турски приятели, ги пждѣха отъ дома си...

Цѣли два месеца бѣглецитѣ се скитаха или се криеха, докато се разчу, че нѣкакви англичани идатъ да прибератъ и настанятъ децата, да имъ дадатъ дрешки и обувки, хлѣбъ и закрила. Такова едно момче е описалъ великиятъ народенъ поетъ Иванъ Вазовъ въ стихотворението „Батакъ“ („Отъ Батакъ съмъ, чичо; знаешъ ли Батакъ? Хѣ тамъ задъ горитѣ; много е далечъ. Нѣмамъ баща, майка, ази съмъ сиракъ“ и т. н.). Презъ августъ сжщата година дойде въ България една милостива англичанка на име Леди Странкфортъ, която заедно